

Joszf Brodskij versei

Egy zsarnokra

E kávéházba járt: itt görnyedett;
civilben még – kopott posztókabátban.
Később a jámbor törzsvendégeket
lecsukta mind, a világkultúrával
így végzett, bosszút állt (nem rajtuk ám,
csak az Időn), mert nem volt rangja, pénze,
unatkozott, s a huszonegyezésben
csatákat veszített egymás után.

Nem élte túl a bosszú az Időt.
Most zene harsog, tréfákon derülnek
az emberek nyüzsögve. Ám előbb
körülsandítanak, mikor leülnek.
Körül matt műanyag, nikkel vakít;
brómnátriumszagú a sütemény is.
Záróra tájt, színházból jőve, mégis
– inkognitóban bár – őt látjuk itt.

Felpattan mind, amikor ő belép.
Ki kötelességből, ki az örömtől.
De ő egy csuklómozdulattal rögtön
leinti őket: ennyi épp elég.
Kávéját issza – jobb, mint hajdanán,
elterpeszkedve perecet ropogtat,
oly finomat, hogy dicsérnék talán
ők is, ha feltámadnának, a holtak.

Dido és Aeneas

A nagy ember az ablaknál merengett,
s a nőnek egy világ határa volt
a férfi széles görög tunikája,

Baka István fordításai

Vissza [AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI / Joszif Brodskij](#) című oldalra